

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδόμον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τά συνειθισμένα.

Τόν όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας προς έμά.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — δ' κ τώ φράγκα είναι μόνο.

Γιά τά ένα έμας μέρη — δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου στείλη
ότι πωλούμεν σέματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θέ πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομίων τέλη.

Εικοσιτέσσαρες Φεβρουαρίου,
παύσις κι' άνάπαυσις Βουλευτηρίου.

Πόνητος έπτακόσα σών είκοσιέξη,
προερχή, ηπιστία, κι' όχι άμάν, κι' άς φέξη.

**Μαντάμ Άντάμ, τρανή Γαλλίς,
κι' ό ξαναγός ό Φασούλης.**

— Ειάνδρου χώρες Ιπανία παγκράτιστα πατείς,
όπου λαός μεγατίμας και γαίρος νικητής,
πατείς την γην τών Αθηνών
και τόν άργήτα Κολωνών,
πόσ σήμερον, κυρία μου, καθένιας τόν κοπρίει
συμπατριώτης πόρου,
και φασοφρίζον σούρος
όπό τας δάφνας τας χλωράς ήρώμας κειλαρούει.

Πατείς κούτιν, Μαντάμ Άντάμ, την κλασικήν Έλλάδα,
πατείς την μουσικόπρον κι' εύηλιον φυλλάδα,
πού κινείται Διόνυσος μέγαςος Βακχιώτης,
κι' όταν επίκει' έκλογών
λασοωτήριος αγών,
κι' ό ψηφοδέητης κραιπιάξ, μέθξ κι' ό ψηφοδότης.

Πατείς την γην της δράσεως και της δοξομανίας,
πού θελλ' ή δάφνη μόνη της όψ' άγχιος ουρανιας,
επιδάνομα σημερινόν μικρών τε και μεγάλων,
Στρατηλατών, Πολιτικών, Ρητόρων, Καρναβάλων.

Τό πάν ως γάλα και χών, γκαούσι και μίξίθρα,
δίν τρέφου άπνοι πηγαί του Κήρσιου τά ριθρα,
και μόνον εις καιρούς βροχών ό ποταμός όγκοται
κι' ούτως είπιν τής πόλεως τώ κλειστόν θαλασσούται.

Κι' έπιτροπών έπιτροπαί ρητορικήν διδάσκου
προς πνιγομένους έκλογίς
της ένάλιου ταύτης γής,
στειραι δι κρήνα σήμερον ένθεν κάκιθεν χάσκου,
κι' ούτε νερό δίν κουβαλούν άπ' του Βοριά τή βρύσι
'στην Άδριανά την παχητή την ώρα πούχει πλυσί.

Έν τούτοις, φίλη μας Γαλλίς,
κι' χαίρτος φύεται πολύς,
άλλά και πάγκλον φυτόν 'στην χλόνη την πλουσίαν,
οίον δίν φύεται ποτί και μέσα 'στην Άσία.

Μόνον είδω, Μαντάμ Άντάμ, 'στό χόμα της Έλλάδος
άγήςος κι' αύτοποίητος λαμπρός βλαστάνει κλάδος,
ή παιδοτρόφος δηλαδή γλαυκόφυλλος ήλιας,
μετά της δάφνης στίρουσα τά τών ήρωων κλέα,
μινώσα 'στους μισέλληνας και 'στους βαρβάρους τρούον,
μέγα κομμάτων σύμβολον, γέρας σταδιοδρομών,

πού και 'στό ξύδι κἀποτι τὴν βάζουν γιὰ τοῦσι...
δεχθῆτε κλώνον ἐξ αὐτῆς καὶ 'πίστει μας μεροί.

Πατεῖς τὴν γῆν, πού τὸ μαλὸ τοῦ καθενὸς γανόνεται,
καὶ πᾶς Ρωμῆος δοξομανῆς,
ἀλλοδαπὸς ἢ γηγενῆς,
μὲ δάφνην ἢ μὲ κότινον μονάχος στεφανόνεται.

Πατεῖς τὴν γῆν τῶν ἰπποτῶν καὶ τῶν κυανοαἰών...
δεχθῆτε δάφνας θαλερὰς εἰρήνης καὶ πολέμου.
Προσέγγεται κι' ὁ Φασουλῆς νὰ σᾶς τὰς ἰγχεύοισιν...
δὶν ξέρω σῖς ἂν κάνετε σπιραδο' σ'ὸ Παρίσι,
πλὴν ἂν ποτὲ σᾶς κάμετε τοιοῦτον φαγητὸν,
πού τῶσον συνειβίεται καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
τὴν δάφνην μὴν ξεχάσετε τῶν γαβρῶν νικητῶν...
τὴ νόστιμα πού γίνονται μὲ δάφναις τὰ σπιραδαί.

Πατεῖς τὴν γῆν, πού τὴν κοσμοῦν ἀθάνατα τεμῆνη,
πού πάντα Φοῖβος φλογερὸς τὰς κεφαλὰς θερμαίνει,
ἥλιος, πού καίει δυνατὰ καθὼς 'στοὺς παλαιοὺς χρόνους,
ἥλιος γιὰ τοὺς τιμπέληδες καὶ γιὰ τοὺς φαμφαράνους.

'Ἡλιος, ὅπου ζεσταίνομε τῆς ραχοκοκκαλιᾶς
στεφανωμένοι μὴ χάρα μὲ δάφναις καὶ μ' ἔλαις,
ἥλιος, πού φθάνει μὲς 'στῆς γῆς τὰ σπλάχνα τὰ βαθεῖα,
καὶ βγαίνουν 'στὸν περίπατο μπαστούσια καὶ σπαθιά.

'Ἡλιος ὀλάκερος, χρυσός,
πού φθάνει μόνον καὶ μισὸς
νὰ διαλύσῃ κρύσταλλα καὶ παγετώνων ὄρη,
καὶ νὰ φυτρώσῃν Ἑλληνες ἐκ τούτων δαφνιφόροι.

'Ἡλιος οἱ κάμποις καὶ βουνά,
πού δρᾶσιν ἀδρακῆ γενεᾶ,
Καρναβάλων πολεμικῶν
καὶ μίνος Καρναβαλικῶν,
ἐξάψεις, μαχαιρώματα, φωνάρις, νταλίκια,
σὺζήτησι μὲ καργιλι, βρωμῶμαιγιαί, σκουλήκια.

'Ἡλιος λαμπρός, πού κι' οἱ Ρωμηοὶ θαυμάζονται πρὸ τούτου,
καὶ πᾶς Φιλέλλην ἀδελφός
πίνειν θερμότητα καὶ φῶς
ὡς Ἰσπαθλον πολυτίμων τοῦ φιλελληνισμοῦ του.

Λοιπὸν καὶ σῖς, Μαντᾶμ Ἄντᾶμ, ἀφοῦ Φιλέλλην λίγισθε
καὶ δι' αὐτὴν τὴν κάμινον ἐκ Παρισίων φλέγισθε,
θερμαίνετε τὸ σῶμα σας μαζὶ μας ἰδῶ πέρα
νὰ πάτε 'στὴν πατρίδα σας Φιλέλλην θερμότερα.

'Ίδετε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ βράχους θαυμασιούσι!...
βεβαίως θάγινε γνωστὸν καὶ μὲς 'στοὺς Παρισίους
πῶς βρῆκαν μὴ φορὰ νεκρῶν αὐτὰ τάρχητα μέρη
τοῦ Διαδόχου τὴν νταντᾶ, πού τὴν ἔλεγον Μαίρη.

Νὰ κι' ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, τῶν Φράγγων τὸ παλλάδιον,
ἰδοὺ τὸ Σίγγιο τὸ γνωστὸν, πετροπολιέμαν στάδιον.
'Εδῶ μαγγῶν σπεινδονητῶν λιθοβολούνται πλήθη
κι' ἀκούονται συρίζοντες τῶν Παρθενῶν λιθοί.

Κυτᾶξετε πῶς πολεμεῖ σφιγγῶσα μαγγαρία,
κι' ἀφοῦ Φιλέλλην λίγισθε, παρακαλῶ, κυρία,
νὰ πᾶτε πλησιέστερον τοῦ γηγενεὸς ἀγῶνος
νὰ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι σας μὲ πύτρα Παρθενῶνος.

Πάρτε καὶ σῖς γιὰ σουβενίρ δῶο τρεῖς παλῆρας κοτρώνας
νὰ τοῦ Θεοῦς ὁ ναὸς...τριανταδρά κολώναις.
Δὶν ξέρω καὶ καλὰ καλὰ νὰ σᾶς πληροφορήσω,
γιατὶ ποτὲ δὶν ἔτυχε κι' ἰγῶ νὰ τῆς μετρήσω.

'Ἐν τούτοις σῖς ἂν θέλιτε, φιλάργκιος Σινιόρα,
πού τῶσον αἱ Γαλλίκοιαι σᾶς ἰκτιμῶν Ἀθῆναι,
μῖαν πρὸς μῖαν ἀκριβῶς μετρήσετέ της τῶρα,
καὶ 'πίστει μου παρακαλῶ κι' ἰμένα πόσαις εἶναι.

Πλὴν πρὸς τὸ μνημα στρέφατε τοῦ παλαιοῦ Φιλοπάππου,
πού τῶρ ἀνακασόνεται καὶ σπείρουν κἀπού κἀπού.
'Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γινήθ' ὁ δάσος τῆς Βουλῆνης,
πού θὰ προσέγχε εὐγενῶς νὰ μὴν τὸ βεβηλῶνης,
καὶ σὺνδένδροι καὶ κρημαστοὶ τῆς Βαβυλωνῶς κῆποι,
καὶ μοναχὰ τῆς γνώσεως τὸ δένδρον θὰ μεζε λειπρ.

Τὸν πόθον ἐξέφρασατε, τρεῖ κόμ' ἰλ φὸ κοκκῶνα,
νὰ κάμετε προσκαλιᾶν ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα.
'Ἐγὼ καμμίαν προσβολὴν 'στὸν πόθον σας δὶν βλίπω
καὶ ταῦτην τὴν προσφώνησιν πρὸς σᾶς τὴν ἐπιτρέπω.

Κι' ἂν εἰς αὐτὸν ἀνέρχονται κᾶν Γάλλοι κᾶν Γαλλίδες
καὶ ρητορεύουν Γαλλιστὶ σ' ἴμας τοὺς κουριλῆδες,
μὴ τᾶχατε θ' ἀναστοῆθ' ἔμπροστά μας ὁ Φειδίας
νὰ 'δῆ κι' αὐτὸς ἐγκαλλισθῆν τοῦ χρόνου τὸ σαράβαλο...
πλὴν ἂς ἀφήσωμεν, Μαντᾶμ, αὐτὰς τὰς ἀνδιᾶς...
κρίμα πού δὶν 'πρεφθάσατε νὰ 'δῆτε τὸν Καρναβάλιο.

'Ἄς γίνουν ἄλιγο τοῦ συρμῶ κι' ἡ σάπιας ἡ κολώναις...
ἰδοὺ τὰ Τασρουχάδικα καὶ τασρουχελώναις.
'Ἐδῶ τασρουχία βᾶνται γιὰ τοὺς Σταυραϊτοῦς,
πού 'στό Παρί θὰ μάθατε βεβαίως καὶ γι' αὐτούς.

Τέτοια 'φορούσαν ἄλλοτε τρανοὶ μας περισσοί,
πού δὶν μιλιούνται σήμερα σὰν τοὺς Μομορανοῦ,
τέτοια 'φορούσαν ἄλλοτε κι' ἰπαίξαν τὸν ἀλλὸ
αὐτοὶ πού τρέχουν σήμερα μὲς 'στό Φοντενεβῶ.

'Ἐξίστασθε, κυρία μου, κι' ὁ νοὺς σας ἀπορεῖ
πῶς φουσανέλια σήμερα κανέναν δὶν φορεῖ.
Σᾶς ἀκούσα κι' ἔγλασα, κυρία... γὰ γὰ χά...
χοριεὶ πᾶ ντὲ κατινὲρ κι' ὁ γυῖος τοῦ τασρουχᾶ.

Κι' ἂν ἔλθετε μετὰ καιρὸν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
ἴσως μεγάλ' ἀγάλατα νὰ 'δῆτε 'στὴν Ἑλλάδα
φουσανελάδων παλαιῶν καὶ τασρουχοπορόγων
μὲ ρεδιγκῶτα τοῦ συρμῶ, μὲ σῆκιιν ἢ βελᾶσα.

Πολλὰ θ' ἀλλάξουν ἀληθῶς εἰς τὸν κοτρώνα μῆσα,
κι' ἴσως ν' ἀγαματώσωμεν κι' αὐτὸν τὸν Παππα-Φλιόνα
καὶ τὸν ψημίνο Διάκω
μὲ γάντια καὶ μὲ φράκο.

Τὴν ὄδηγεί κι' ὁ Φαδουλις μέσα 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.

Τιμὴ πρὸς τοὺς Φιλῆλληνας ἐκ μέρους μας προσήκει...
τώρα κι' ἐγὼ σὰς ὄδηγῶ μετὰ τοῦ Λοιδωρικῆ
μὲς 'στὸ ρητορικώτατον τοῦ γίνους Βουλευτήριον,
ποῦ χρησιμεύει κι' ὡς Βουλὴ κι' ὡς εἶδος Ἰγνωτήριον.

'Ανέλθετε 'στὸ βῆμα του χωρὶς καιρὸν νὰ χάνετε
καὶ πάρτε τὸ κουδοῦνι του τὸν Πρόεδρο νὰ κάνετε.
Δαλῆστέ μας ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ πρώτου τῶν βημάτων,
πρὸς τὸν αἰσθημάτων
καὶ τῆς θερμῆς φιλίας
τῆς φίλης μας Γαλλίας.
Δαλῆστέ μας ἀπ' αὐτοῦ πόσῃ ἀγάπῃ ἔχετε
πρὸς τὰς Ἀθήνας τὰς θερμὰς,
πρὸς τὸν Βασιλᾶ, πρὸς ἡμᾶς,
καὶ πρὸς τὸν Φαρμακόπουλον, ὅπου σὰς ὑποδέχεται.

Τὸ Βῆμ' αὐτὸ τὰ βήματα τοῦ κράτους κανονίζει,
τὸ Βῆμ' αὐτὸ συγγόντα πολλοὺς ἀποκοιμίζει,
ἐκ τούτου δι' τοῦ Βήματος, τοῦ τῶσον σοβαροῦ,
βαρῶνδουποι καὶ πάνοπλοι ἐξῆλθε πρὸ καιροῦ

κι' ὁ Τουρκομάχος πόλεμος ἀπὸ τοὺς ἑξαισίους...
θαρρῶ πῶς τὸν ἰμάθατε καὶ σὺς 'στοὺς Παρισίους.

'Ο Θεωδωρὸς τὸν 'κέρυζε, ποῦ σὶ καιροὺς εὐκλείας
ἐνόμιζε πῶς ἦκουσ φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας.
'Ο Θεωδωρὸς τὸν 'κέρυζε, μοντέλο Στρατηλάτου...
τὸ παρασιμένο Σάββατο γιῶρταζε τῶνομά του.

Ἄητε τὰς ἰδρας τὰς κλεινὰς,
ὅπου τὰς ἄφησαν κενὰς.

Μ' αὐτὰς τὰς ἰδρας στρεφῶ τὸ κράτος ἰδραϊστῆ,
μ' αὐτὰς τὰς ἰδρας ἰδρασαν ὑπερδρασαντων πόθοι,
καὶ νῦν καὶ πάντοτ' ἐπ' αὐτῶν
ἰδραζοντ' ἰδραὶ Βουλευτῶν,
ρητορικῆς κρησφύγετα καὶ λόγων μηχαναὶ,
ποῦ σωτηριαν περδονται πρὸς πάντα κουνεῖ.

'Οποῖαν νεκρικὴν σιγῆν τὸ Βουλευτήριον
ὡς εἶδος Κοιμητήριον.

Ποῦ τὰ πολλὰ τραγῆματα περὶ τῆς ἀπαφίσεως;
ποῦ τόσα ξεφωνήματα καὶ παννυχίδων κρότοι;
κρίμα ποῦ δὲν 'προφθάσατε ν' ἀκούσ'τ' εὐγλωττίας
καὶ φουσταναλιὰ μιά φορὰ νὰ ἴδητε τοῦ Γκριζώτη.

Κριμα που δὲν ἀκούσατε τοῦ κράτους τοῦ Ἠγήτορας,
καὶ ν' ἀπαντοῦνε δυνατὰ
πατριωτῶν χωσιουριτὰ
πρὸς χωσιμμένους ρήτορας.

Κριμα που δὲν προθάσατε πρὸ γρήγορα νάβηθε
'στὸ Παρλαμένο τῶν Ρωμηῶν καὶ σὲς νὰ κοιμηθῆτε,
καὶ πάλιν νὰ ζυπνήσατε νὰ κάνετε νυκτεῖ,
τὸ Γαλλικὸν σὰς πρῆσιπων νὰ γίνῃ θιασφακίρι,
νὰ πίνετε πρὸς τόνουιν αὐγὸ μὲ τσοκολάτα
καὶ δύναμιν νὰ πέρνετε ν' ἀκούτε τὴν παρλάτα,
τὰ μάτια σας 'στοὺς ρήτορας ἀπάνω νὰ κολλᾶτε
καὶ μίαν νὰ τ' ἀνοίγετε καὶ τρεῖς νὰ τὰ σφαλᾶτε.

Νὰ τρώτε τὰ χαράγματα κουλούρια καὶ τυρί,
τὸ σβένος νὰ θυμαζέτε τοῦ Μπαράμα-Θοδοῦθ,
νὰ βλέπετε καὶ διζῶν κι' ἀριστέρων μαρτζί,
μὰ καὶ σκαλεπὶ κάποτε νὰ πίνετε πού βράζει,
νὰ μπῆτε μὲ τὸν Ἐσπερο, νὰ βῆτε μὲ τὴν Πούλια,
ν' ἀκούτε τοὺς μαναθῆδες νὰ σκουζῶν παραπούλια,
πράσα, σπανάκια, σίσκουλα, χωρταρικά πρῆσιαι,
κι' ἔπειτα νάχετε γι' αὐτὰ νὰ λίτε 'στὰ Παρίσια.

Ταχὺς πρὸς ἄλλα μέρη ὁ Φασούλης τὴν ἔβρι.

Ἰδοῦ, Μαντάμ, τὸ Στάδιον...ἀκόμη τώρα δείχνει
νωπὰ δρομέων ἴχνη.

'Στὸν στίβον τοῦτον κατ' ἀρχὰς εἰς ἐποχὰς μεγάλας
ἰδώσαμεν τὸ σύνθημα τῆς γενικῆς φυγάλας.

'Ἐκὶ πρὸς τ' ἄντρα τῶν Νυμφῶν γυρίσατε τὰ μάτια...
πάνε κι' οἱ κῆποι τῶν Μουσῶν, πᾶν καὶ τὰ μογοπάτια.
Κυττάζετε τὸν Ἀρδητὸν καὶ τοὺς πρασίνοὺς βράχους,
μὰ δῆτε καὶ τὸν Ἰλισόν, ἀλλὰ χωρὶς βατραχοῦς.

Καμμίς Νεράϊδας καλλονὴ 'στὸ νᾶμα τοῦ δὲν λούεται,
μὴτ' ἔνα βρεικιὴ κοδὴ βατραχοῦ δὲν ἀκούεται.
'Απὸ τὴν κοίταν τὴν ἔβρι δλοι θαρρεῖ πὼς φύγανε
κὲ 'πὸ μορφήν ἀνθρωπινην 'στὸ Παρλαμένο πῆγανε.

'Ἰδέτε καὶ τ' Ἀνάκτορα...γνωρίζετε ποῖος καθέταται...
τὸν πρῶτον που 'ρωτήσατε βεβαίως θὰ τὸ μᾶθετε.
Καὶ τώρα διερχόμεθα τῆς Κηφισίας τὸν δρόμον
ἰδῶ θὰ γίνου μὲγαλα, στεγαζόμενα τὸν Νόμον,
διότ' ἡ Θέμις σήμερα 'στὸ πράττειν καὶ 'στὸ λέγειν
εἶναι καθὼς τὴν βλέπομεν γιὰτὶ δὲν ἔχει στέγην.

Καὶ σχεδία τεκτονικὰ θαρρὸ πὼς ὑπεβλήθησαν
κι' ἱπακρίβως ἐκρήθησαν,
μὰ διαβάσα πὼς ἔβριαν καὶ πάλιν τὰ συνήθη
καὶ πὼς τῶν Νόμων ὁ κνὸς δικαίως δὲν ἐκρήθη.

Δὲν ἔβρι διαγωνισμός, κυρία σπουδασμένη,
'στοὺς Γάλλους τί σημαίνει,
ἰδ' ὅμως, ὅπως φαίνεται, δηλοῖ καὶ ραπερόνε
πὼς μὲ τὸν νοῦ χρειάζεται καὶ Μπαράμας 'στὴν Κορώνη.

Νὰ τῆς Κηφισίας ὁ δρόμος...δῆτε μὲγαλα παντοῦα ...
δλο κι' ἀριστοκρατία.

Νὰ κι' ὁ δρόμος τοῦ Σταδίου...γιὰ κτυπᾶτ' ἐμπορικὰ...
ὄλο χειραφετημένα μπαμποθγαίνουιν θηλικὰ
μὲ τὴν ἀφαστον τὴν χάριν καὶ τὸ σὶκ τὸ Γαλλικόν.
ρεγκαρνετὶ καὶ τὸ Ταμίον, δηλαδὴ τὸ Κεντρικόν.

Γιὰ νὰ φθάσου ἰδῶ πέρα πόσα πόδια δὲν ἰδρῶνουιν...
τοῦτο τρέφει καὶ ντυμινοὺς καὶ γυμινοὺς καὶ κουρελλῆδες,
κι' οἱ φρουροὶ που τὸ φυλάττουιν τσιγαρόχαρτο σουφρόνου,
καὶ θανέζουιν ἀπὸ τοῦτο καὶ σὶ φίλους μαρκαλλῆδες.
Κι' ἂν καπνίζετε, κυρία, σὰν γυναικία τοῦ καιροῦ,
τσιγαρόχαρτο κλειμμένο νὰ ζητήσω τοῦ φρουροῦ.

Νὰ κι' ὁ κῆπος τοῦ Κλαυθμόνος...τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς,
πάει, χάλασε καὶ τοῦτος, καὶ δὲν ἔρχεται κανεῖς.

'Ἄλλοτε σ' αὐτὸν τὸν κῆπον
τῶν Ρωμηῶν τῶν περιλύτων,
τὸν παρόμοιον μ' ἐκείνον τὴν συκῆν τὴν ἔβριανθεϊαν,
τὶ Παιουσιανὸν ὁμάδες ρητοροῦσαι μὲ λύσαν.

Κι' ὅταν ἔβαλεν ἡ φύσις σφιγγὴ καὶ χλοερά,
κι' ὅταν ἀκόριζαν τὰ φύλλα μαρμαμμένα καὶ ἔβρα,
ἔβριαν τὸν κεργιλὲ τῶν ἀδικούμενοι ρωσθῆρας
καὶ τοῦ Κεντρικοῦ μνηστῆρας.

Καὶ κρατοῦντες εἰς τὸ χερί τὰ παρήγορα μαρκοῦσια
ἔβριαν σαρῶς δι' ὄλα,
μὰ δὲν ἔβριαν νὰ βλέπουιν καὶ τὰ τρύπια τῶν παπούσια,
που δὲν εἶχαν μεντζίσουλα.

Θέλω κι' ἄλλου περίπατον, κυρία, νὰ σὰς κάνω,
μὰ βλέπω πὼς σὰς 'κούρασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Μόλις Φιλέλλην ἔρχεται 'στὴν πόλιν μας μὲγάλος,
ἀρσενικός ἢ θηλικός, ἀλλὰ πρὸ πάντων Γάλλος,
μὰς πιάνει πατριωτισμός, πὼς χάνει τὸ μυαλό του,
καὶ μὲ τὰς διαχούσις μας τραβᾷ τὸν διαβολὸ του.

Νὰ πᾶτ' ἰδῶ, νὰ πᾶτ' ἔκει, νὰ πᾶτε κι' ἔκει πέρα,
γνωστῶν κι' ἀγνωστῶν βίβιταϊς, προσκλήσεις γνῆτα 'μέρα,
προπόσις, προσφωνήματα μὲ κἀνιστὰ ἀνοθορά,
μυρτζιας, ἔβριας, διαφνὸκλαρα, κι' ἀκτινωτὰ πανσέλινα,
κι' ἔτσι κι' ἐκεῖνος βλαστομηρὸς χιλιας φοραὶς τὴν ὄρα,
που τοῦδε τὸ δαιμόνιο νὰ κἀνῆ τὸν Φιλέλληνα.

Σὰς ὑποδοίχομαι κι' ἐγὼ μὲ τὴν τῶσις ρεβερέντζιας,
ἂν καὶ πολὺ μὲ τυρρανοῦν ἀχρησίας ἱμυλοῦντζιας
κι' ἀπὸ συνάχῃ ξεφουσᾷ νυχθημερὸν ἡ μῦτη μου...
σὰς προσκαλῶ νὰ πάρετε τὸ τσαδί καὶ 'στὸ σπῆτε μου.

Καὶ καμψόσαις ποικιλιας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

Τοῦ Γερασίμου Βάκου τὸ Περιοδικόν,
ἐξᾶριτον, ἀκμαῖον, καὶ φιλολογικόν,
μὲ νῆαν εὐρωστίαν καὶ δύναμιν καὶ τόνον
εἰσῆλθε τελευταίως 'στὸν δευτέρον τοῦ χρόνον.

Ἐ' Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Σύλλογος Ἐθνικός,
τὸ φρόνημά μας ἀβρὸν τὸ καταπεπτωκός,
συνηγορῶν δ' εὐγλώττωτα μετὰ θερμῆς φροντίδος
κι' ὑπὲρ τῆς δουλομένης Ἑλληνικῆς πατρίδος.